

Recensent: Sylvia Oost Lievense

Robert Garenfeld: 'Twee werelden, één familie' subtitel "de innerlijke strijd" Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag 2015. ISBN: 978-90-8759-502-9
NUR: 320 (Autisme, PDD-NOS, Zorgbelasting, Positief Denken, ED/PO/1) 160 blz.

Soort boek/stijl/ziekte: In dit boek beschrijft Robert Garenfeld de afgelopen 10 jaar, waarin hij trouwde, carrière maakte en twee kinderen kreeg. Vooral de dagelijkse "strijd" met en om zijn oudste dochter staat centraal. Zij heeft de diagnose PDD-NOS gekregen. Het boek is vooral bedoeld om meer inzicht in zichzelf te krijgen, hoe hij gevormd is door de gebeurtenissen en hoe zijn ontwikkeling heeft plaatsgevonden. Hierdoor heeft hij een beter zelfbeeld gekregen en heeft geleerd wat er wel en niet toedoet in het leven.

Over de schrijver: Robert Garenfeld is 41 jaar en geboren in Eindhoven. Sinds 2003 woont hij samen met zijn vrouw Mariëlle en zijn twee dochters in Helmond. Zijn oudste dochter Meike is 10, de jongste Evi is 8 jaar. Robert Garenfeld is logistiek manager en geeft leiding aan een team van plm. 40 personen. Hij heeft dit boek geschreven om zijn jarenlange onmacht/ frustratie over de omgang met zijn oudste dochter een plaats te geven en daardoor voor zichzelf rust te creëren.

Korte beschrijving: Garenfeld begint zijn verhaal met hoe hij zijn vrouw heeft leren kennen en welke voorgevoelens, onverklaarbare gebeurtenissen en toevalligheden daarbij een rol speelden. Bovennatuurlijke gebeurtenissen komen in zijn leven regelmatig voor. Hij heeft daarvoor een sterk ontwikkeld gevoel. Hij vindt het belangrijk om deze voorgeschiedenis te vertellen, omdat het in sterke mate bepaalt wie hij is en hoe hij in het leven staat. Niet lang nadat Robert en Mariëlle getrouwd zijn wordt hun eerste dochter geboren. Het jonge ouderpaar valt al snel van hun roze wolk af: Meike blijkt een huilbaby te zijn. In zo'n hevige mate dat de hulp wordt ingeroepen van een manuele therapeut. Meike lijkt te lijden aan het zgn. Kisssyndroom, een afwijking in de nek, waardoor zij verkrampd en overstrekt. Waarschijnlijk het gevolg van een verkeerde ligging in de baarmoeder. Na verloop van tijd nemen de fysieke klachten af, maar Meike blijft zo'n moeilijk en onhandelbaar kind, dat de ouders in de gaten krijgen, dat er iets met haar aan de hand moet zijn. Dan begint de zoektocht naar de juiste hulpverlening. Het gedrag dat Meike thuis vertoont verschilt sterk van het gedrag dat zij vertoont in het bijzijn van hulpverleners. Hierdoor duurt het lang voordat de juiste diagnose wordt gesteld. Dit tot grote frustratie van Robert en Mariëlle. Zij voelen zich onbegrepen. Robert gaat er uiteindelijk toe over om thuis video-opnames van Meike te maken. Vanaf dat moment wordt de hulpverlening adequater, zij kunnen nu met eigen ogen zien hoe het gedrag van Meike in werkelijkheid is. Inmiddels is een tweede dochter geboren. De spanningen binnen het gezin worden hierdoor vergroot. Meike accepteert de aanwezigheid van haar zusje niet. Kortom de opvoeding van beide meisjes verloopt anders dan gehoopt en verwacht. Zelfs tijdens vakanties en leuke uitstapjes gaat het vaak mis, dan krijgen de ouders geen vat op Meike en moeten ze continu als polititie-agent optreden. Ze kunnen de zusjes niet samen in een kamer achterlaten, ze vliegen elkaar

letterlijk in de haren. Toch vinden Robert en Mariëlle met vallen en opstaan een weg in hun problematische gezinssituatie en gaan ze ook steeds meer geluksmomenten ervaren. Robert behaalt de door hem gestelde doelen, met name in zijn loopbaan en door het schrijven van het boek. Hij voelt zich daardoor sterker en rustiger met als gevolg dat hij de thuissituatie beter aankan. Hij heeft ook meer begrip gekregen voor en beter zicht op de gedragsproblemen van Meike, er is meer acceptatie.

Wat viel op: Robert Garenfeld schrijft op een open wijze over zijn gevoelens van onmacht, frustaties en over situaties die zo anders verlopen dan je verwacht. Het wordt nergens een klaagzang. Hij weet heel beeldend de verschillende situaties te beschrijven. Het boek is vanuit zijn standpunt geschreven, wat het betekent om een dochter als Meike te hebben en hoe hij met vallen en opstaan tot een voor hem acceptabele situatie is gekomen. Voor lezers die in dezelfde situatie verkeren zal het een grote mate van herkenning betekenen, maar het biedt geen handreikingen voor de omgang met een kind met PDD-NOS.

Citaten: Pag. 29: "Via de huisarts naar de GGD. Van een 'spiritual healer' naar het wijkgebouw. We bezochten alles en iedereen die maar iets kon veranderen aan de situatie."

" Pag. 61: Meike was vier jaar oud en haar gedrag begon te veranderen. Steeds vaker zette zij zich af tegen ons, kon ze niets hebben van Evi en was met enige regelmaat agressief tegen haar kleine zusje. Ook werd in die periode veel bewust kapot gemaakt...We konden meestal niet achterhalen wat de aanleiding was van dit gedrag...Vooral fysieke agressie richting Evi was hartverscheurend. Wij konden beide kinderen geen minuut alleen laten, of er ging iets mis."

Pag. 114: "Ik moet accepteren dat onze band altijd onvoorspelbaar en in mijn ogen 'oneerlijk' zal zijn. We doen beide ons best om er het beste uit te halen, maar we moeten ook accepteren dat dit soms gewoonweg niet lukt. Dat is een proces dat niet van vandaag op morgen gebeurt, dit heeft tijd, veel tijd, nodig. Lange tijd hield deze onmacht, deze frustratie, mij continu bezig. Is dit nu het gezinsleven wat ik voor ogen had. Het maakte me ook angstig. Maar ik kan gelukkig redelijk goed relativeren en kan enorm veel energie kwijt in mijn werk. Mijn werk is altijd een uitstekende uitlaatklep geweest."

Pag. 138: Meike zal me voor altijd dierbaar blijven en stiekem leer ik veel van haar zienswijze op deze wereld. Is zij altijd gelukkig? Nee, dat ook niet, denk ik. Probeert ze haar manier te vinden om zo fijn mogelijk door het leven te gaan? Jazeker, reken maar dat ze haar weg zoekt. Net als wij allemaal. Zij doet het op haar manier en kan zich afsluiten voor de buitenwereld. Alleen haar wereldje lijkt dan belangrijk...Maar in het geval van Meike lijkt ze geen keus te hebben, ze kan niet openstaan voor anderen."